

Røde Garde

Avisa til SUF(m-1)

Nr.9 - 1972 1 krone

PALESTINA vårt land

*Intervju med
to jenter
fra
geriljaen*

SIDE 3.

Om ungdomsskolen

Side 6 og 7.

Utvikling til hva?

»Korvald mener at Folkebevegelsen bør nedlegges nå.»

»Korvald mener at vi må ha en utviklingsbar frihandelsavtale, etter mønster av den svenske.»

Nei, motstandsfronten skal ikke nedlegges, vi må sørge for det. Men utviklingsbar frihandelsavtale?

Utviklingsbar frihandelsavtale er ikke det samme som medlemskap. Men det åpner mulighet for at medlemskapet kan

snike seg inn, at overgangen kommer krypende, og så en dag greier en regjering å få stortinget til å vedta medlemskap.

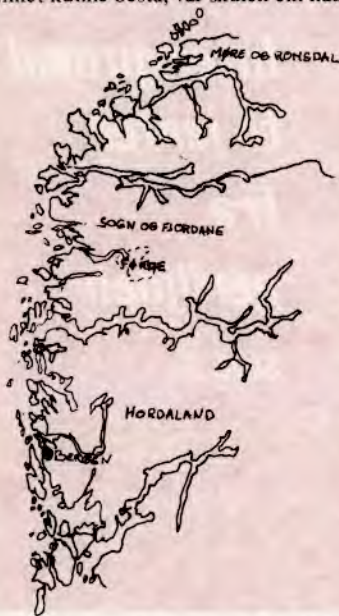
Hvorfor vil EEC ha med en »utviklingsparagraf» i avtalene sine med andre land?

Jo, for da er det lettere å drive fram EEC-politikken på stadig nye områder, »samarbeidet utvikler seg».

Vi er imot det fordi utviklingsbarheten gjør de små stegene mer lydlose. En såkalt frihandelsavtale kan da lett komme til å omfatte langt mer enn handel.

SYGNA – ei avfolkingsbygd

Bygda heiter Sygna, og ho er ei av dei ueheldige i Noreg. Dei ca. 100 innbyggjarane bur i eit lite profittabelt område sett frå monopolkapitalen si side. Dette har vi fått føle på kroppen. Det første alvorlege overgrepet mot bygdefolket kom i 1966 då skulen her vart lagt ned og elevane måtte dra med buss til sentralskulen i nabobygda. Dette var det sterke motstand mot, bygdefolket meinte at skulle lokalsamfunnet kunne bestå, var skulen ein naudsynt del.

For sentraliseringa av det vesle skulehuset samlingsstad i bygda. Men etter sentraliseringa vart huset ståande tomt. Her som dei fleste andre stadar var det ingen tilhaldsstad for ungdommen. Skuleelevane søkte då om lov til å overta det gamle skulehuset. Men dei ansvarlege sa nei, med den grunngeving at dette kunne skape eit »ueheldigt miljø». Då huset var bygdefolket sitt eige, vart ein underskriftskampanje sett i gang. Svaret var 100% ja, og dei ansvarlege

måtte bøye seg. Skulehuset vart diskotek for ungdommen frå bygda og frå nabobygdane.

Sygna ligg berre tre mil frå »vekstsentret» Førde. Som kjent har desse sentra fort til at livsgrunnlaget vert søge ut av bygdene. Båt og bilrute vert borte, og folk vert tvinga til å flytte ut. Så og her. I 1969 forsvant den einaste butikken bygda hadde, og vi har ikkje lenger fast bilrute (unnateke skuleruta). Folket i bygda lever for det meste av jordbruk, men mange er og pendlarar. Desse er heime berre i helgane og det er klårt at dette går ut over familielivet. Denne tvangsforflyttinga er det berre monopolkapitalen som tjener på, den får sikker tilgang på arbeidskraft i dei sentra som den har oppretta. Bygdefolket tek etter kvart å innsjå dette, og har mange stadar gått til kamp mot sentraliseringa. Kommunestyra og dei lokale kapitalistane får ikkje lenger lov å herske slik det passar dei. Når det gjeld Vestlandsplanen har mange innsett at denne er eit resultat av det kapitalistiske samfunnssystem, og at den ikkje tener folket sitt behov.

Vi kjenner godt utviklinga i Noreg i dag, og dei fleste skjønnte nok korleis det ville gå dersom vi kom under EEC-kapitalen sitt herredøme. Det er ikkje rart at folket her sa eit nesten einstemmig nei til Brusseldirigering. Folket på Sygna og i heile bygde-Noreg tek til å innsjå kvifor dei må flytta bort frå lokalsamfunnet. For å tilfredstille sitt umettande krav på maksimal profitt, øydelegg monopolkapitalen produksjonsmidler, som hus og redskap o.l. på landsbygda. Denne reaksjonære politikken må vi bekjempe. Bygdefolket sine problem vert ikkje løyste ved å opprette småkapitalistiske bedrifter på landsbygda slik populistane hevdar. Problemet vert berre løyst gjennom ein sosialistisk revolusjon, som vil gjere slutt på utarminga av landsbygda. På veien mot revolusjonen må bygdefolket saman med arbeidarklassen slå attende framstoyta frå monopolkapitalen, kor dei enn måtte kome.

POLITISK UNION VEDTATT

Det blir nesten som å gjenta seg sjøl fra før folkeavstemminga. Politisk union. Sjefene i EEC har vedtatt det nå, da vi skrev om politisk union før folkeavstemminga, var det blank løgn, sa tilhengerne.

Politisk union vil si at EEC-landene vil samordne politikken sin på stadig flere områder, en europeisk stat skimtes ikke for langt framme. Europa-hær, Europas utenrikspolitikk, europeisk lønnsoppgjør, samordning av statsbudsjetter osv. Det er ikke sagt så mye om hva politisk union vil si i dokumentene fra toppmøtet i Paris. Det vi forstår er at konsernene i Europa ikke er tilfredse med at lovverk og politikk skal kunne påvirkes av folkemeningen. Og hvis hele greia kan dirigeres fra kontorene i Brussel, er det lettere å unngå det. Der har monopolene sikret seg innflytelsen allerede.

DEBATT & BREV

KRITIKK AV LEDEREN »HANDLING!»
I RG NR. 6

Lederen er god helt fram til »PÅ TIDE AT DEN NORSKE REGJERINGA GJØR NOE!» Det påfølgende avsnitt er mangelfullt og oppfordringa til »Handling» kunne likegodt ha stått i »Orientering» eller »Friheten». Et kommunistisk organ sitter ikke på toppen og bare krever »Handling» av regjeringa. Et kommunistisk organ MOBILISERER og OPPFORDRER massene til å kreve at regjeringa handler. Å unnlata å gjøre det er revisjonisme!

Det burde stått f. eks.: Vi oppfordrer alle – både enkeltindivider og organisasjoner – til å sende brev til regjeringa og kreve at den må uttrykke avsky for USAs folkemord i Vietnam.

J.T.H.

Den nye generasjon palestinere blir soldater

To representanter for frigjøringsbevegelsen i Palestina har gjestet Norge. Her forteller Nagwa og Nova, 24 og 27 år gamle, til Røde Garde:

I september 1970 da den reaksjonære kong Hussein i Jordan ville rydde ut hele gerilja-bevegelsen, viste en fra Ashbal sitt mot og styrke. Sammen med en avdeling fra geriljaen forsvarte de en landsby som lå på en høyde. Husseins soldater presset på, og de utryddet alle, untatt en meget ung gutt. Han sto alene med automatvåpenet sitt og skjøt til alle kanter. Øverstbefalende for regjeringssoldatene sa til soldatene sine at det var over 100 fra geriljaen i byen, og de måtte trekke seg tilbake. Dette var den eneste høyden geriljaen holdt under hele Husseins overfall.

– Hele befolkningen var mobilisert mot den reaksjonære kongen. Det var kontinuerlig krig i 12 dager, og mens kongens soldater fikk avløsning og kunne sove iblant, måtte våre gå hele døgnet. Over 20 000 sivile palestinere ble drept den gangen.

FN STØTTER AGGRESJONEN

– Vi får mat og klær fra FN. Når det kommer utlendinger på besøk, blir de vist rundt, FN sier de driver humanitær hjelp. Men det er ikke slik. FN gjør dette bare for å hjelpe Israels aggresjon. Det er ikke humanitært å drive folk fra sine hjem, og la dem bo i telt i over 20 år.

Det er for lite mat, for lite klær, for lite av alt. FN driver også »skoler», de kaller det i hvert fall det. Ett telt i leiren blir kalt skole. Om vinteren sitter barna og fryser og ser på tavla.

– Men den nye generasjonen blir soldater! Al Fatah har dannet en organisasjon for unge gutter. Ashbal (lovens sønner), der gutter mellom 8 og 13 år er med. I 1967, da medlemmer av Ashbal fikk våpen, kom FN-folkene med maten til guttene, viste den fram, og brente den foran øynene deres. Slik prøver FN å få folk til ikke å slåss.

– De fleste palestinere bor i Libanon, Syria og Jordan, flest i Jordan. Boligene er telt eller brakker, i store leire bygget av FN. Jordan har ørkenklima, og om vinteren regner det, mange drukner. Tenk deg regntiden, det bor familier på 7–12 i hvert telt. Teltene står tett inntil hverandre i leirene, langt til markedet, langt å gå for å hente vann.

Leirene ligger ofte i daler, så når regnet kommer, fylles hele leiren med vann. Det bor opptil 80 000 mennesker i en leir. Tenk deg ungene, de små når de skal til toalettet i regntiden, tenk deg de gamle stive. Ofte er det 100 meter til nærmeste toalett.

Om sommeren er det varmen som plager.

– I Libanon bor mange i mudder-hus. Når regnet kommer løser muddret seg opp, det drypper fra taket, – alt blir vått.

LENSELEN FOR PALESTINA

Men det er en ting som samler oss alle, lenseelen for Palestina.

Det er det som gir livet mening for oss. Selv om livet er trist og hardt, har vi bestemt oss for ikke å gi opp. Håpet er livet, det som gir oss vilje til å fortsette kampen.

De soldatene som vokser opp i dette harde miljøet blir gode og sterke kjempere. Alle er villige til å ofre livet for frigjøringskampen. Det daglige livet er hardere enn å dø!

VI VIL ET DEMOKRATISK PALESTINA

– Det vi vil er et demokratisk Palestina. Vi ønsker ikke å kaste jødene ut av Palestina. Vi lever selv i landflyktighet og ønsker ikke at noen andre skal være nødt til det. Men for at vi skal kunne leve sammen, må sionismen, sjåvinismen og imperialismen utryddes.

– Det er en lang og vanskelig kamp. For frigjøringsbevegelsen var dannet, folte mange at de ville drepe jøder. Nå er det ikke slik, nå studerer vi hardt for å lære oss til å kunne leve sammen med jødene.

Det er grupper blant jødene som skjønner dette, men de er svake ennå, og kan ikke heve røsten skikkelig. Sionistene har ikke støtte for sine drømmer om et stort Israel i hele folket. Da vi tok en del stridsvogner under kampene i 1967, så vi at soldatene satt fastbundet i setene slik at de ikke kunne rømme. Det samme gjelder mange av flygerne.

FRAMTIDA ER MED OSS

– Frigjøringskampen har framtida med seg. Den nye generasjon palestinere blir soldater. Jentene er med i Zahrat (de unge blomstene) og guttene i Ashbal.

Vi er født i Palestina og vil tilbake. Mine foreldre har enda papirene og noklene til huset vårt i Haifa. Da de dro, visste de ikke at det var for alltid, de trodde de dro i fjellene for en dag eller så.

VI BLIR TERRORISERT

– Her i Europa snakker dere så mye om Munchen-affæren. Vi har ingen forbindelser med »Svart September», og vi mener at hele folket må mobiliseres, skal vi vinne. Men dere må forstå hvor desperat en kan bli i flyktningleirene. De som snakker bare om Munchen-»massakren», glemmer det folket som hver dag blir massakrert!

RIK KULTUR

– Palestinerne har en rik kultur. Men det er vanskelig å holde den vedlike under landflyktighet. I leirene er det ingen steder vi kan danse. Ved bryllup forsøker vi å gjøre litt ekstra, danse og slikt. Frigjøringsorganisasjonen har laget teatergrupper, vi har forstått mer og mer kulturens betydning i kampen.

RØDE GARDE

Organ For SUF(m-l)
 Boks 6179, Etterstad, Oslo 6.
 Postgiro 20 60 68.
 Abonnementspris kr. 7,- pr.år.
 RØDE GARDE kommer ut med 10 nr. i året.
 Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.
 Trykt hos A/S Duplotrykk 1972.

«behovsprøvet» stipend

Det er helsesøstre i Oslo som påstår at de kan plukke ut hybelboerne på den lave blodprosenten. Under aksjonen mot statsbudsjettet i fjor fortalte yrkesskoleelever at mange bare fikk seg middag et par ganger i måneden. Og likevel får borgerpressa seg til å si at det er «kravmentaliteten» som er drivkrafta i skoleelevenes krav om bedre økonomi.

For dem som går på yrkesskoler og gymnas er det ikke mye støtte å få fra staten. Verst går det ut over dem som er tvunget til å flytte hjemmefra for å få seg utdanning. De som går i 10.-12. skoleår kan søke om borteboerstipend og et behovsprøvet stipend. AP-regjeringen foreslo 235 kroner i måneden i borteboerstipend. Det behovsprøvede stipendet ble foreslått til 2400 kroner i året for dem som har foreldre som tjener under 10 000 kroner i året, synkende til 0 for dem med foreldre som tjener ca. 35 000.

Hvem klarer å leve av dette?

De utdanningssøkendes kontaktutvalg (DUK) har satt fram et krav om 290 kroner måneden i borteboerstipend og

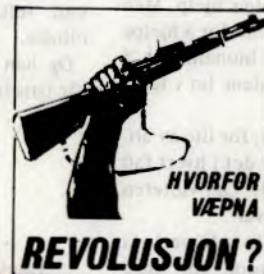
høyere behovsprøvet stipend for dem i 10.-12. skoleår. Etter dette kravet skal de som har foreldre som tjener mindre enn 10 000 få 3300 i stipend, synkende med 300 kroner for hvert annet tusen som foreldrenes inntekt stiger med. Tjener foreldrene 35-37 000 blir altså stipendet 600 kroner i året.

Statsbudsjettet er skoleelevenes lønnsoppgjør. Det forslaget regjeringa har lagt fram holder ikke. Det er direkte uforsvarlig å la tusenvis av elever gå på sultelønn.

Budsjettet legger opp til at *mange* ikke skal få seg utdanning på grunn av pengemangel, og det legger opp til at mange skal leve under helsefarlige vilkår i skoletiden.

De kravene som er lagt fram fra DUK er meget beskjedne. Selv om de går igjennom, blir det nok ikke middag hver dag for alle. Men skal selv disse kravene gå igjennom, må flere enn forhandlingsdelegasjonen markere sitt syn.

Elever! Ut på gata!

Disse 5 heftene utgjør materialet til SUF(m-l)s nye grunnsirkel. De kan bestilles hos Oktober, Boks 8379, Hammersborg Oslo 1.

Kjøp og les heftene.

Ønsker du å delta på en slik sirkel, bør du henvende deg til nærmeste SUF(m-l)-lag eller skrive til SUF(m-l), Boks 33, Tåsen Oslo 8.

NY GRUNNSIRKEL

Ungdomsskole danner FNL-gruppe

På Apallokka ungdomsskole i Oslo heiste elevene i fjor FNL sitt flagg til topps i skolens flaggstang der det fikk henge fritt til brannvesenet kom og tok det ned. På samme dagen året etter, den 24. okt. 1972 hadde skoleledelsen spent lina til flaggstanga over til taket på skolebygningen for at det ikke skulle være mulig å gjøre det om igjen.

Det er mange måter å støtte FNL på, en av dem er å heise flagget i skolegården, en annen er å starte FNL-gruppe.

På Apallokka hadde noen elever tatt kontakt med Solidaritetskomiteen for Vietnam, fått tak i ei jente som skulle holde en kort innledning, og en film fra Vietnam, og innkalt til et møte på skolen.

Nesten 40 elever møtte fram, og det sjøl om 8. klassingene var ute og jobba den uka.

Lars leda møtet og fortalte at de hadde tenkt å starte FNL-gruppe på skolen, og at de etter hvert ville prøve å få med både foreldre og lærere i arbeidet.

Jenta fra Solkom fortalte endel fra Vietnams historie, helt fra da Frankrike førte krig der, til USA overtok krigen mer og mer, og at USA nå prøvde å få vietnameserne til å drepe hverandre, før USA ville trekke seg ut.

I en pause etter innledinga fikk jenta kritikk fordi hun hadde brukt litt mye fremmedord, mange visste ikke hva marionetteregime og korrupsjon var for noe og noen skjønnte ikke hvorfor USA var i Vietnam.

Etterpå forklarte hun noen av de vanskelige ordene hun hadde brukt, og at USA førte krig i Vietnam fordi USA ville ha mange av de viktige metallene som fantes der, at USA ville tjene penger på det som egentlig tilhørte vietnameserne sjøl.

Etter filmen fra Vietnam var det noen som

foreslo gruppediskusjoner, og nesten alle ble igjen for å være med, noen ville vite mer og noen ville diskutere.

Det var lettere å prate da vi delte oss inn i 4 grupper. Mange lurte på hva FNL var, hvem som var med og hvordan FNL arbeidet. Etter å ha fått svar på mange av spørsmålene sine, var det en som spurte: «Ja, men kommunister da, hva er det for noe, er det bare sånne folk som

ikke får lov til å gjøre noenting det da?» Godt spørsmål.

En spurte om det bare var voksne som kan jobbe i Solkom, men det er det ikke. Det er viktig at ungdommen driver vietnamarbeid også, og FNL-grupper på skoler er en fin måte å gjøre det på.

5 av de som var på møtet meldte seg inn med en gang, og mange andre ville være med.

Kuppmakeri i NGS

Da gymnasiastene vedtok å la Operasjon Dagsverk gå til Frigjøringsbevegelsene i de portugisiske koloniene i Afrika, var det for å støtte deres kamp mot imperialismen, gi en hånd til brødre i kamp samtidig som vi skulle gjøre det norske folket oppmerksom på kampen.

Så kommer NGS med en brosjyre som ikke sier noe om dette. Brosjyra tar opp økologi, forurensing, havet o.l. En artikkel tar opp imperialismen, men også der er alt snudd på hodet. «Tre kontinenter lider i dag på grunn av de hvites tørst etter rikdommer.»

Hvis det var slik som det står her, at det var den hvite manns tørst etter høyere levestandard som har gjort folket i Afrika, Asia og Sør-Amerika fattige, hvorfor er da den engelske arbeiderklassen blant de fattigste i Europa? England hadde på et tidspunkt nesten 3/4 av

jorda under seg.

En annen artikkel heter «Vår Rikdom – Deres fattigdom». Der står det et eksempel på hvordan de undertrykte nasjoner har blitt holdt nede. «Da de kaffeproduserende land forlangte høyere priser, boikottet Vesten kjøp av kaffe, noe vi kunne gjøre fordi vi hadde store lagre.» (vår uthevn.). Var det folket i «Vesten» som hadde store lagre og kunne boikotte?

Gjennom hele brosjyra går det samme igjen. Det er noen populistere som utnytter NGS' økonomi til å spre sine egne meninger. For det står INGEN TING om de portugisiske koloniene i brosjyra, det står ingen ting om Portugals krigføring, det står ingen ting om USA som støtter Portugals krig gjennom NATO. Det står mye om oss, «hvite djevlene», som i århundrer har utbyttet og kjempet mot de fattige.

Denne brosjyra er laget av en mann, Arne Disch. Han er ikke valgt av elever, han var ansatt på NGS' kontor ei stund. Spørsmålet blir da, hva er galt i NGS når en mann kan få bruke massevis av penger til å trykke opp sine egne ideer i brosjyra om Operasjon Dagsverk?

Sentralutvalget har forsøkt å rette opp igjen feilen ved å lage ei ny brosjyre, som taler om saken og som tar opp det verste i den første brosjyra. Men det må da være mulig av sentralutvalget å skaffe seg såpass kontroll over Operasjon Dagsverk at ikke hvem som helst kan sette seg ned og skrive hovedbrosjyra om Operasjon Dagsverk.

«Det beste sett å vise oss solidaritet på er at dere begynner å slåss mot imperialismen i Europa. I deres eget land. Å sende oss medisin er også bra – men et spørsmål i andre rekke.» (Amilicar Cabral – PAIGC).

UNGDOMSSKOLEN

«Bråk» i skolen - et opprør

Kritt og svamper fyker veggimellom, skravling og bråk, læreren fortvilet på kateteret, «Ut på gangen, du sitter igjen, nå har du tre anmerkninger». Slik er situasjonen for mange på ungdomsskolen i dag. Krig mellom læreren og elevene. Hvorfor er det blitt slik?

Vi elever har 36 timer på skolen i uka, dessuten leker i matte, engelsk, norsk, naturfag, historie, samfunnsfag, osv. Skulle vi gjøre alle leksene ville det føre til at vi bare satt inne mellom bøkene. Det er ikke mange det kreves av at de skal jobbe så lenge.

»SKOLETRØTT»

Derfor blir vi skoletrøtte sies det. Vi orker ikke lese mer, gir blanke i alt. Men det er ikke sant. Vi vil gjerne lære om vår egen virkelighet slik den er for oss, ikke for byråkratene i staten.

Er faget morsomt bråker vi ikke så mye, er læreren flink til å gjøre kjedelig stoff spennende, da hører vi på. Før lærte elevene ganging, deling og praktisk regning, nå formler med x, y, og q. Vi skal læres opp til å forstå datamaskinen med sin »fornuftige» tenkemåte. Vi lærer geometriske beviser og likninger. Hva pokker skal vi med dette, bli maskiner som passer inn i systemet? Vi lærer mindre og mindre av det vi kan se vi har bruk for. Hvorfor lærer vi bare detaljer i historien, konger og kriger, og ikke å forstå den, hvorfor og hvordan. Hvorfor begynner vi med istida, ikke med nåtida? Er kanskje monopolkapitalistene redde for at vi skal forstå at det er dem som står bak kriger og sult i dag?

KARAKTERER OG KONKURRANSE

Forstår vi at det er dem som står bak elendigheten i verden, oppdager vi også at det er dem som er de virkelige fiendene som ønsker normerte prøver og karakterer for å presse oss inn i et system som ikke er skapt for oss. For vi har ikke bruk for karakterer, det er de høyere skolene og så kapitalistene som har det, for da kan de plukke ut dem de ønsker. For oss er det en pisk, du får dårlige karakterer når du ikke

leser, og så splitter det oss opp som gode og dårlige. Det er ikke rart vi blir lei av skolen etter 6, 7, 8 og 9 år, vårt bråk er vårt opprør.

KURSPLANENE

Å se seg nødt til å »velge» lavere planer er et stort tap. Da er mange muligheter borte. Vitsen med å gå på skolen to år til blir da enda mindre. Ønsket om å komme seg fortest mulig bort fra skolen blir sterkt, få noe å si, bli respektert, ikke bli sett på som mindreverdige. En av mulighetene er kanskje å få seg jobb, og få penger. Alt koster, en hobby, sykkel, plater. Vi gleder oss til vi skal få noe å si, men mange blir skuffet, arbeidsløsheten blant ungdommen er stor.

BESTEMME NOE?

Vi har ingen ting å si på skolen. Lærerne får i oppdrag å lære oss elevrådsarbeid, læres opp til »demokratiske samarbeidsformen» som det så fint heter. Ikke kamp for våre interesser, det må vi klare selv. Vi får ikke sjansen til å gjøre feil og lære av dem. Ingen avgjørelser kan tas av oss

uten at vi tvinger det igjennom.

I det sosialistiske landet Albania er det anderledes. På en skole der hadde de en reaksjonær rektor. Etter at han hadde fått kritikk flere ganger for sin oppførsel, og det ikke nytt, ville flere, blant annet regjeringa sette ham av. Men elevene argumenterte mot det, de ville gi ham enda en sjanse til å rette på feilene sine. Etter diskusjon kom de fram til at elevene hadde rett. Det endte med at rektoren innså feilene, og rettet på dem. Han skjønte alvorret og ønsket om virkelig fellesskap som lå bak kritikken. I Albania er det folket som bestemmer.

HVEM ER FIENDEN?

Kapitalismen er ikke skapt for alle som ønsker kunnskap. Skolesystemet dreper lyst til å lære. Og så skal vi lære så mye av så mange saker at kapitalistene kan bruke oss til mange forskjellige jobber, skal kunne omstille oss og tilpasse oss. Det er monopolkapitalen med sitt redskap staten og departementet som er fienden, ikke læreren.

KJEDLIG PÅ SKOLEN? ER DET NOE GALT MED SAMFUNNET?

Ordeparelene er strenge. Vi får ikke lov til å gå ut av skolegården i friminuttene, som vi fikk lov til på Tveita. Pensumet er for stort. Vi har et elevråd som ikke virker. Vi blir styrt fra toppen. Skolen former oss slik samfunnet vil ha oss. Vi lærer vi må ta eksamen og få så høye lønninger som mulig.

KRANGLING HJEMME.

De fleste krangler hjemme. Får for lite lomme penger. Det er mas om karakterer. Er det slik fordi foreldrene er dumme? Eller er det noe galt med samfunnet? Det er bygd slik at vi må slite oss til topps, mens andre går til grunne.

ER DET MYE Å GJØRE OM KVELDEN?

Det er kjedelig å sitte rundt et bål eller sitte i barnehagen. Mange har sluttet med idrett fordi at konkurransenivået er for høyt for dem. Vi bli pressa av samfunnet til å oppføre oss på en spesiell måte. Mange kan ha lyst til å danse på gata men vi tør ikke. På Haugerud er det hundrevis av ungdommer. Hvor skal vi være? Tveita klubben er bare oppe om tirsdager, og da bare for medlemmer, dessuten er det mye bråk der. Vi trenger en klubb på Haugerud.

OPPRØR

Det er noe galt med samfunnet. Konkurransen, strebing og mas preger alle områder. Vi reagerer ned bråk i timene, krangle hjemme og skulke skolen. Dette er vår form for opprør.

HVA MED EN BLÅS?

Det er riktig at folk gjør opprør. Det er fint at folk innser at det er noe galt med samfunnet. De blåser fordi samfunnet er råttent, og de føler at de ikke kan gjøre noe med det. Stoff er bare en flukt fra samfunnet og virkeligheten, man forandrer ikke samfunnet ved å rømme fra det. Derfor er SUF(m-1) mot blåsing

KAMP.

Vi mener samfunnet er galt, og at vi ikke kan gå til styreren eller kommunebarnene og be pent om det vi vil ha. Skal vi få noe ut av det må vi sloss. Slik som elevene på yrkesskolen okkuperte et hus i Hausmannsgate for å tvinge kommunen til å gi dem fritidslokaler. Slik ungdommen på Bergerud driver aksjon for ungdomsklubb.

ORGANISER DERE

Men skal vi sloss må vi organisere oss. Vi må diskutere hva som er viktigst her på skolen. Hvem er våre fiender, hvem er våre venner? Kan vi få det som vi vil i dette samfunnet? Hva med revolusjon? Interessert? Enig? Uenig? Snakk med oss etter skoletid (ved barnehagen).

HILSEN SUF(m-1)

LØPESEDEL PÅ EN UNGDOMSSKOLE I OSLO

Skolen jager: om normerte prøver

«De normerte prøver erstatter ikke avgangseksamen. Prøvene er et hjelpemiddel som læreren kan benytte seg av for å finne ut om de er rettferdige i sin karaktersetting.»

Dette sitatet er hentet fra Grunnskolerådets hefte om normerte prøver, som er delt ut til mange ungdomsskoleelever. Under kampen mot EEC fikk vi erfare statens «sanne informasjon», dette er ikke det spor bedre.

Rettferdig karaktersetting sier de målet med prøvene er. Det er ikke sant. Målet er å fjerne eksamen for da sparer staten penger, og får prøvet våre detaljkunnskaper bedre og mer nøyaktig. Det har undervisningsbyråkrater selv sagt, men nå har de funnet ut at det ikke er god tone lenger. De karakterene prøvene gir må da bli bestemmende for standpunkt karakterene for at det hele tiden skal være et bestemt antall med gode og dårlige karakterer. Når en gruppe går opp må en annen gruppe elever gå ned for at fordelingen med «tapere» og «de beste» skal

overholdes. Resultatet vil bli en enda sterkere konkurranse i klassen. Noen klatrer oppover, og dytter dermed, uten å ville det, andre nedover. Dette er ikke et rettferdig system for oss!

Monopolkapitalistene med sin stat vil vi skal lære å bli ufarlige og lovlige arbeidere som kan det de mener er nødvendig. Gjennom normerte prøver vil de kontrollere det og passe på at læreren følger deres opplegg. Vi vil lære å bli kritiske, og om hvorfor verden ser ut som den gjør. Derfor vil det være en kamp mellom oss og staten om hvordan pensum skal se ut. Normerte prøver vil svekke den delen av pensum vi har nytte av og utvikle pugg av detaljer.

Boikott av disse prøvene er klassekamp akkurat som arbeidernes motstand mot akkordsystemet i bedrifter. Når arbeiderne jobber hardere heves bare kravet og de får ikke bedre lønn. Normerte prøver er skolens akkordsystem med karakterer.

Manglerudopprøret

Manglerud Ungdomsskole var allerede i 1967 kjent som en aktiv skole. Det var mye diskusjon om skoleavisa «Maks». Den tok opp skole-demokrati, kristendom, seksuelle spørsmål, FNL, Kina og andre saker elevene interesserte seg for. Solidariteten med FNL vokste, FNL-gruppe ble dannet og hadde snart 90 medlemmer. Under FNls offensiv det året ville elevene vise sin avsky mot USAs terror, og i februar kunne folk lese i avisene: «FNL holdt Manglerud skole i flere timer.» «Krig på skole i Oslo, Vietcongflagget heist.» De reaksjonære raste mot elevene.

På tross av dette sa rektoren at han var fornøyd med miljøet på skolen, men da han senere kom over skoleavisa som skulle trykkes snudde han helt om. Han truet trykkeriet til å stoppe produksjonen. Elevene ville ikke la skoleledelsen få odelegge avisa, så to av dem hentet den og fikk den ferdigtrykt et annet sted, og oppbevarte den hos en privatmann. De ville ha rett til å skrive hva de ønsket. Rektoren svarte med å forby all politisk aktivitet, kristelig skolelag unntatt. De to elevene ble oppsporet og kryssforhørt i flere timer til de sprakk. Skoleledelsen stjal da avisa hos privatmannen mens han var ute. Men presset fra elevene og

privatmannen ble til slutt så sterkt at rektoren måtte gi seg. Avisa ble delt ut, men aktiviteten på skolen ble fortsatt hindret så godt rektoren klarte. Derfor dannet elevene en frittstående interesseorganisasjon som ikke var bundet av reglementet. Den rommet alle fra SUF til de konservative.

Etter sommerferien ville elevene bli kvitt et elev-vaktsystem som splittet dem. Ingen av elevene likte angiveri, og absolutt ikke p.g.a. de reglene som rettet seg mot dem. De fikk blant annet ikke lov til å gå ut av skolens område i store fri. Elevene krevde at reglene skulle oppheves, og de gikk imot en del andre saker. Flere ble med i kampen, og da kravene ikke ble innfridd gikk over halvparten av de 1000 elevene til streik en time etter at rektoren desperat hadde forsøkt å hindre dem. Da var mange skremt tilbake til klassene av truslene hans. Etter streiken ble skoleledelsen tvunget til å innfri de viktigste kravene. **KAMPEN FØRTE TIL SEIER!**

REAKSJONEN

Etter streiken skrev NA at SUF driver terror mot elevene. Det lokale Nordstrand Blad sammenliknet de streikende med Hitlers folk. Men

FORELDRE

Mange unge krangler hjemme. Foreldrene er redde for dårlige tider, at deres barn skal bli arbeidsløse, få skittjobbene. Når de kommer hjem med dårlige karakterer blir det kjefting. Vi har vanskelig for å skjønne deres reaksjon, og de skjønner ikke våre forhold med karakterpress og konkurranse. Derfor stiller de seg også uforstående til vårt opprør mot skole-systemet med bråk og skulking, eller vår kamp mot den virkelige fienden, staten.

På Håstein skole i Bergensdistriktet i april fikk elevene i 8. klasse greie på at de skulle ha normerte prøver i matte dagen etterpå. Aksjonen for boikott ble satt i gang, 17 elever deltok, men da var mange skremt til å være med på prøven, blant annet en hel klasse som direkte ble truet av skoleledelsen. Elevene som boikottet ble forfulgt og overlæreren skrev brev til foreldrene der han sa at *de som nektet normerte prøver like så gjerne kunne nekte andre prøver, også eksamen.* (Hvem sa at normerte prøver var et tilbud?) Men foreldrene reagerte akkurat motsatt av hva skoleledelsen ventet. De satte i gang støtteaksjon til støtte for elevene, mot prøvene og mot forfølgelsen. Dette må følges opp av andre.

For å sikre at foreldrene ikke går imot oss i vår kamp må vi diskutere med dem og forklare dem hvorfor vi gjør som vi gjør.

andre skoler ble inspirert til å kjempe aktivt for sine interesser, for eksempel Foss og Sandaker.

HVORDAN KUNNE KAMPEN UTVIKLES SÅ KRAFTIG?

I begynnelsen var det få aktive. Noen gikk på studiesirkel som tok opp Maos tenkning. Der kom de fram til at det er kommunistenes oppgave å tjene folket, og reise det til kamp for sine interesser. Det er folket, elevene som skaper historien. Derfor nytter det ikke at bare noen få krever at elevfiendlige regler skal bort. Denne tenkemåten måtte spres til alle slik at Manglerudelevenene kunne vinne fram. Da nyttet det ikke for de aktive å stå for seg selv i skolegården, de måtte kaste seg ut i diskusjon og kamp. Prinsippet var: Tjen Folket.

FEILENE

Lærerne ble sett på som en del av fienden, og det førte til at noen av dem fikk trobbel med nervene.

Elevene diskuterte lite med foreldrene slik at en del av dem stilte seg på de reaksjonæres side. For få hadde den fulle oversikten, og diskusjonene ble ikke brede og demokratiske nok. Det førte til at aktiviteten smuldret opp etter hvert.

HVA ANNET ER VIKTIG?

Manglerudelevenenes streik førte til at forholdene på skolen ble bedre. Skoleledelsen kunne ikke ture fram som den ville, den måtte ta mer hensyn til elevenes ønsker og behov. Elevene fikk mulighet til å skrive, si og gjøre mer av det de hadde lyst til. Det ble lettere å være elev på Manglerud etter streiken.

bare fått noe gjennom kamp

Hvordan er det å jobbe på Tinfos?

Det er dårlig betalt. Vi har alltid ligget under gjennomsnittet.

Det er skiftarbeid på jernverket, er det ikke?

Ja, de aller fleste går skift, de kan ikke stoppe ovenne vet du.

Skiftarbeid er noe dritt, det skifter hele tida. En dag tidlig, en annen dag seint. Det går ut over kroppen, mange får magesår, vasker med å sove også.

Er det slitsomt arbeid?

For det første så er det varmen. Du svetter hele tida, mister sikkert flere kilo på et skift. Får vondt i hue også. Ja, det er slitsomt, det ser du på de eldre. De er totalt utslitt etter en mannsalder på Tinfos.

Det sies at det er mye arbeidsulykker hos dere?

Under manganproduksjonen blir det lett gasslekkasje, en slags kullos har jeg hørt.

Det finnes ikke avtrekk, for egentlig skal det ikke være gass, men det blir lett lekasjer.

For noen måneder sida var det en som lå på sjukehus i to dager, det var så vidt dem berga han.

Ofte er vel arbeiderne uforsiktlige også. Vi får utlevert »sniffer» av bedriften, men den blir ikke alltid brukt.

Hva er en sniffer?

Det er et måleapparat, du suger litt av lufta inn i apparatet, og så gir det utslag på en skala etter som hvor mye gass det er.

Du sa det var dårlig betalt. Har dere noen gang gjort noe med det?

Ja, i fjor var det en streik her, verkstedgruppa streika i to timer. Verkstedgruppa har vedlikeholdet på verket, og de kan lamme hele verket. Etter to timer gav Holta seg. Og to timer var nok, alle gikk opp mellom en og to kroner timen. Den lagde sjølsagt en del kluss, så ikke alle fikk like mye, Holta har alltid satt arbeiderne opp mot hverandre.

Vi har bare fått noe gjennom kamp. Holta har kjørt på dårlige forhold i alle år. Nå begynner det å bli bedre, gutta har begynt å ta igjen.

Men foreningen svikter, dårlig ledelse og elendig oppmøte på medlemsmøtene. Arbeiderparti-folka driver på med at »alt er så bra».

Jeg husker i fjor da den to-timersstreiken var. Da sente dem bud etter Andresen fra forbundet. Han kom og forhandla med bedriften og liksom kjempa gjennom våre krav. Bedriften ga seg da, skjønner du, de skjønnte vi ville gå videre. Så Andresen kom til dekket bord, og han tok på seg æra for seieren vår.

Hvordan var meningene om EEC på Notodden?

På Tinfos var det en resolusjon i foreninga mot EEC. Styret gikk forresten imot den også, prøvde å undergrave den hele tida. De la fram at den ikke var noe å ta hensyn til, det var bare ekstremister som hadde fått den igjennom. Men det var 20% overvekt for Nei i Notodden.

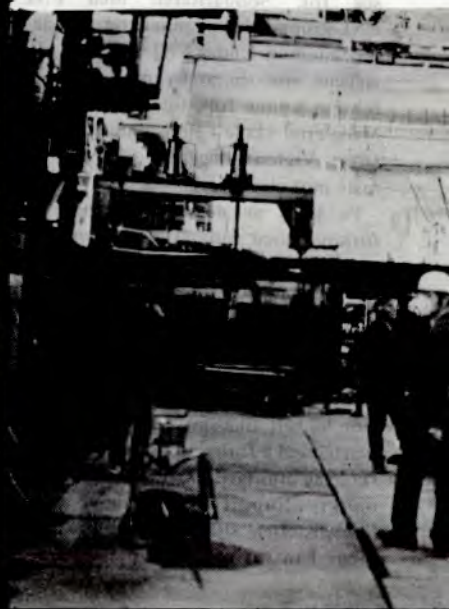

TINFOS JERNVERKET NOTODDEN

Tinfos-konsernet eies av familieholter på ferro-silicium, jern, mangan og kobolt. Holta eier også flere kraftstasjoner i Tokke-kraftverket.

Holta eier mye jord, skog og beite. Ellers er litt vanskelig å fastslå. Han har eiendommer i Norge, og i Finland og Canada gjennom rederi.

Holta er en rik og mektig mann innen polkapitalist-klassen. Han har mange like banker, familiemessig har han en virkelig »store» i Norge. Men store

Fæl forurensning

De som reiser med Sørlandsbanen forbinder ikke annet med Notodden enn en røyksky. Hele året, natt som dag, ligger røyken der som en tåke. Ikke en gang Blenda vasker hvitt på Notodden, lufta griser til klærne mens de henger til tork.

For fem-seks år siden var det mye fisk i Heddalsvannet, fint badevann var det også.

Nå er Heddalsvannet dødt. På bunnen er det et halvannen meter tykt lag med slam fra manganproduksjonen på Tinfos. Dette slammet kommer fra en renseprosess i manganproduksjonen. Da produksjonen ble satt i gang, ble »rensevannet» kjørt ut i synkekummer, slik at det meste av slammet sank ned på bunnen av tankene og kunne graves opp og kjøres bort. Det var visstnok fint som masse til veibygging.

Men dette ble for dyrt, profitten var viktigere enn fisk og badeliv. Så synkekummene ble fjernet og hullene etter dem fylt igjen. I dag går »rensevannet» rett ut i Heddalsvannet.

JERNVERK A/S NOTODDEN

Holta. Konsernet produserer
pir.
er, og har skutt inn mye penger

ger på Notodden. Hva han eier
et sies at han eier skog flere steder
og at han har interesser i et skips-

Men han hører neppe til mono-
ke verv i styret for noen betyde-
n heller ikke forbindelser med de
borger er han, ingen tvil om det!

Maktforholdene på Notodden

De blir bitre, arbeiderne på Tinfos Jernverk når de snakker om fortida og Holta-familien. I alle år har bedriften vært ledet med jernhard hånd, Holta forlangte å være »far» for alle, arbeiderne måtte selge seg til ham med hud og hår.

NEKTET FAGFORENING

Først like før krigen klarte arbeiderne på Tinfos å organisere seg. Tidligere ble organisert arbeidskraft avvist og alle spirer til organisasjon på bedriften knust. »Bare en er nok til å smitte de andre», fikk en organisert arbeider høre omkring 1910.

I 1911 gikk arbeiderne på Tinfos til streik for kravet om rett til å organisere seg. Holta svarte med å sette inn streikebrytere, og en beinhard kamp utviklet seg. Det ble lagt ut dynamitt på skinnegangen på Tinfos, og streikebryterne ble jaget. Men politiet ble satt inn, lederne ble arrestert og streikebryterne beskytta. Så arbeiderne tapte, formannen for streikekomiteen måtte sone 60 dager i fengsel. Klassestaten hjalp kapitalistene alt den kunne.

I 1926 prøvde arbeiderne på nytt. Bedriften hadde nettopp skåret lønnene ned med 25 %, og arbeiderne manglet våpenet – organisasjon. Det var streik hele sommeren og høsten, Holta svarte med å ville kaste arbeiderne ut av boligene sine. Den arbeiderparti-styrte kommunen Tinn hjalp Holta ut av knipa ved å ansette de ledende i streiken i kommunen. Arbeiderne tapte igjen, sosialdemokratene hadde fallt dem i ryggen, de fikk ikke våpenet sitt denne gangen heller.

Like før krigen ble det fagforening på Tinfos, men også denne gangen ble lederne sparket.

KAPITALISTENE HAR MAKTA

Historien om Tinfos er en historie om hvordan en mann med penger dominerte et helt samfunn, bestemte deres liv i smått og stort. Og det er historien om et statsapparat som tjener kapitalistene, særlig de store.

Tinfos jernverk betalte ikke et øre i skatt til Notodden kommune i årene 1913–1915 og 1919–1927. Dette ble forklart med at det var dårlige tider og vansker med avsetningen. Det var dårlige tider, særlig for arbeiderne, men de måtte holde liv i kommunen, kapitalistene fikk slippe.

En annen historie viser det samme. Da Tokke-vassdraget ble utbygget, ville Notodden kommune være frampå for å sikre innbyggerne elektrisk strøm. Det ble store diskusjoner i kommunestyret, tre forslag var

framsatt. Ett gikk ut på at kommunen skulle skyte inn 1,5 million, det andre 2 millioner og det tredje forslaget gikk ut på at kommunen skulle skyte inn 2,5 millioner kroner i kraftutbyggingen. Det var et vanskelig spørsmål for de folkevalgte, det stod mye penger på spill. De bestemte seg for 2 millioner, lenger kunne de ikke gå. Tre dager senere skjøt O. H. Holta inn 38,6 millioner kroner.

– Asfalten slutter.

Slik markeres overgangen fra funksjonærstrøket til arbeiderboligene.

KIRKEBYGGEREN

Notodden kirke er skjenket byen av Holta, står det på en tavle i kirken. Sannheten er at Holta i 1937 »donnerte» 250 000 kroner, mot at denne summen skulle gå som fratrekk på ligningen. Hvis vi regner med at Holta har en skatteprosent på 50–60, vil dette si at Holta i høyden »skjenket» 100 000.

Til gjengjeld bestemte Holta hvordan kirken skulle se ut, og han sørget for å få bilder av seg på prestekontoret og statue foran kirka.

ROLLS ROYCE

Det går få Rolls Roycer i Norge. Den engelske ambassaden har en og Holta på Notodden har en. Holta liker fine biler, det tar seg ut, flere Merzedeser og amerikanere. Når kong Holta kjører gjennom Notoddens gater, settes regelen om vikeplikt for trafikk som kommer fra høyre ut av kraft. Holta ser rett fram, alle har stoppeplikt for han.

CHILE

USA-imperialismen i Chile

Vi kunne ha brukt hele dette nummeret av avisa til å si litt om USA-imperialismens herjinger i Chile. Tappinga av landets naturressurser har pågått i over 100 år, og overføringa av et enormt overskudd til USA hvert år er hovedårsaken til landets underutvikling.

I løpet av de siste 50 åra har USA sugd ut over 10 000 millioner dollar i profitt fra Chile.

HVA HAR USA-IMPERIALISMEN EID I CHILE?

Kobber er et metall som er viktig for både krigsindustri og elektronisk industri, pluss at det brukes til mange andre formål som f.eks. rør. Chiles enorme kobberforekomster har vært beherska av de to USA-eide gruveselskaper Anaconda og Kennecott. Det siste hadde i åra 1955 til 1970 en gjennomsnittlig fortjeneste pr. år på 53% av investeringene. I 4 år var fortjeningen på over 100%!

Chile har også hatt store forekomster av salt og salpeter som har vært beherska av USA. Disse saltleiene er for det meste tømt nå på grunn av rovdriften.

Telefonselskapet International Telephone and Telegraph har nærmest hatt monopol i Chile og mange andre latin-amerikanske land. Den eneste alvorlige konkurrenten var det svenske selskapet L.M. Ericsson. Telefonnettet er nå nasjonalisert av Allendes regjering.

HVA HAR USA-IMPERIALISMEN GJORT FOR Å SIKRE SIN ØKONOMISKE STILLING I CHILE?

Verdensbanken, som er totalt USA-dominert, har skåret kraftig ned på lån til Chile med den begrunnelsen at landet «ikke har ordna opp sine

mellomværende» med USA-monopolene.

Telefonselskapet ITT har hatt sitt eget etterretnings- og spionasjevesen i Chile.

Like etter at Allende overtok ville USA i forbindelse med et flåtebesøk sende et musikk-korps til Chile. Besøket ble avlyst da det viste seg at korpset besto av CIA-agenter! (Det er sjelden USAs spionasjevirksomhet er så amatør-messig lagt opp, det meste blir nok aldri oppdaga).

På toppen av alt dette kommer diverse kupp-planer, sammensvergelses for å senke prisene på

kobber og såkalte «forskningsprosjekter» lagt opp av CIA for å kartlegge de radikale strømningene blant arbeidere, bønder og studenter.

Sjøl om mesteparten av gruveindustrien nå er nasjonalisert, har USA på ingen måte gitt seg. Seinest i oktober fikk Kennecott en fransk domstol til å nekte en bank å utbetale 1,3 millioner dollar til Chile som var betaling for kobber. Seinere har Kennecott prøvd seg på det samme i Holland og Sverige. Lykkes denne økonomiske krigføringa, kan det føre til sammenbrudd for den chilenske økonomien.

De USA-eide koppergruvene er nå nasjonalisert. Denne gruva heter Chuquicamata.

Hva er oppnådd under Allende?

Siden folkeenhets valgseier i september 1970 er mange viktige reformer gjennomført. De amerikanske koppergruvene er nasjonalisert og mesteparten av produksjonen av kull, jern og stål er nå på chilenske hender. Bankene er

nasjonalisert, fiskerigrensa er utvidet til 200 mil og alle jordeiendommer på over 800 mål er overtatt av staten.

Alt dette er viktige reformer som kan legge grunnlaget for en sjølstendig økonomi i

framtida, men mye står ennå igjen. Det er f. eks. ikke innført noen særlige innstramminger på fransk, vest-tysk og japansk eiendom og investeringer.

Men har folket i Chile merket noen forbedring på levevilkåra siden Allende kom til makta, og er det med på å utforme politikken som føres?

200 000 arbeidsplasser er skapt og arbeiderne har fått en garantert minstelønn. Alle barn får 1/2 liter melk gratis hver dag, og helsestellet har blitt bedre. Prisene på de 15 viktigste forbruksvarene er satt ned av hensyn til de fattigste. Forbruket av disse varene har samtidig økt med 14 %, men Allende har ikke villet gjennomføre rasjonering av disse varene sånn at rikfolk fremdeles kan kjøpe så mye av dem at de kan skape mangel på viktige ting som mat og klær.

Økningen i brutto nasjonalprodukt var i 1971 på nesten 9 % og lønnsandelen økte fra 42 til 50 % i samme tidsrom.

Allende driver ikke politikk bare i parlamentet og i regjeringa. I mange tilfelle har han greid å mobilisere masse folk ut på gatene til støtte for sin politikk, f. eks. demonstrerte 1 million i Santiagos gater for Folkeenheten. Allende er mye ute og holder taler i fabrikkene og gruvene. Han har altså forsøkt å mobilisere folk til å støtte politikken sin, men folk er ikke direkte med på å utforme den.

Jordreform i Chile: Alle eiendommer over 800 mål er overtatt av staten.

Kampen om makta

Det er ikke sosialisme i Chile. Siden høsten 1970 er det først og fremst ført en anti-imperialistisk utenrikspolitikk som har hatt som siktemål å gjøre landet fritt for den amerikanske imperialismens utbytting, en kamp for nasjonal sjølråde-rett.

I innenrikspolitikken er det gjennomført en rekke viktige reformer for å bedre folkets levkår, reformer innafor det kapitalistiske system i Chile. Det har ikke fåregått noen grunnleggende endring i maktforholda i landet, folkeenheten har regjeringmakta, men folket har ikke kontroll over statsapparatet, hæren og politiet. Væpnede fascistgrupperinger opererer fremdeles uten at folket er bevæpnet og kan ta til mottiltak.

De nasjonale kapitalistene har fremdeles alle sine posisjoner i behold. Lastebileierstreikene er et eksempel på at de kan true Allende-regjeringas makt. Det kristeligdemokratiske partiet PCD ledes av den tidligere presidenten Eduardo Frei og samarbeider intimt med det erkereaksjonære partiet PN som er monopol-kapitalens og imperialistenes erklærte

Proletariatet har ikke makta i Chile i dag.

forbundsfelle. Tilsammen fikk disse partiene nesten 44 % av stemmene ved siste valg, så regjeringa til Unidad Popular sitter på ingen måte trygt. Den har de siste 2 åra sittet på hærens nåde.

Sjefen for hæren i Chile har advart

høyreopposisjonen mot å være for aktiv, men vakre ord er ingen garanti mot at militærapparatet ikke griper inn hvis lederne mener Allende går for langt, planer om statskupp er allerede avslørt flere ganger.

CHILE

har en befolkning på 10 millioner.

28% er sysselsatt i jordbruk og fiske, 22% i industri og gruvedrift, 6% i bygg og anlegg og 39% i servicenæringer.

språk: spansk

landet har et flateinnhold på 742.000 km² og er 4000 km langt.

UNIDAD POPULAR, folkeenheten, er navnet på den sammenslutninga som har regjeringmakta i Chile og som Allende står i spissen for. Den består av det partiet Allende kommer fra, PS (sosialistpartiet), PC (kommunistpartiet) som tilhører høyrefløy i fronten og er revisjonistisk. I tillegg kommer det noen mindre grupperinger som PR (det radikale parti), PSD (sosialdemokratene) og MAPU som er såkalt kristelig-revolusjonært og tilhører venstrefløy i fronten.

HØYREOPPOSISJONEN består av PDC (kristelig-demokratene) og PN (nasjonalistpartiet), to erkereaksjonære partier. PN har et haleheng som kaller seg PDR (radikal-demokratene), et navn som passer svært dårlig til politikken. Patria y Libertad (Fedreland og frihet) er en helfascistisk gruppering som driver militærtreninger og som har stått bak opptøyer, jernbanesprengninger og annen terror i Chile den siste tida.

VENSTREOPPOSISJONEN består av MIR (den venstre-revolusjonære bevegelse) som er den største gruppa til venstre for Unidad Popular. Har greid å mobilisere folk på landsbygda til direkte jordervertakelser og folk i slummen til å innta områder til husbygging. PCR (det revolusjonære kommunistpartiet) utgjør en mindre gruppe, men med stor politisk aktivitet.

IKKE BARE SONG MY:

amerikanske soldater om krigen og treningsleirene

Jeg kan huske hva instruktøren sa til meg i rekruttleiren: »Dere skal utkjempe en krig, dere skal slåss med de fordømte, stinkende, skjevøyde jævlene over i Vietnam. Og grunnen til at dere skal slåss med dem er at dere ikke vil ha de fordømte små røde, stinkende jævlene her i USA for å voldta søstrene deres, knulle mødrene deres og ødelegge landet. Hva ville dere si til det?» Så skulle vi svare med et høyt brøl, og det er klart at vi likte ikke den tanken, så vi fikk nesten taket til å løfte seg. Vi brølte så taket nesten løftet seg men instruktøren sa noe sånt som: »Jenter, jeg tror sannelig dere liker du gule jævlene der borte. Jeg synes ikke dere brølte særlig høyt.» Og så skulle vi brøle enda høyere og hyle »Drep!» Vi var marinesoldater, vi var noen jævelige og barske karer.

(Terry Whitmore, 22 år. «Ikke bare Song My», side 30.)

Boka forklarer ikke hvorfor, den sier bare hva som skjer. Til gjengjeld viser den hva som skjer på en overbevisende måte.

Det er viktig å kjenne til hvordan opplæringen av soldatene foregår i USA, det er de samme soldatene som etter borgerpropagandaen skal forsvare Norge.

Mot hva?

Gyldendals Fakkelt-bøker:

Mark Lane:

Ikke bare Song My

Kr. 16,50.

NYTT UKEBLAD

Kulturfronten vil gi ut et ukeblad. Foreløpig er det bare konkrete planer om et prøveeksemplar før jul, men i løpet av 73 vil ukebladet begynne å komme ut fast. Røde Garde har snakket med en av dem som arbeider med disse planene, Jon Michelet.

– Vi har drossevis av ukeblader i Norge, trenger vi virkelig ett til?

– De ukebladene vi har er ikke bra nok, de tjener kapitalen i stoffvalget, ikke folket. Ta for eksempel spørsmålet om kvinnen, de vanlige ukebladene har i alle år kjørt på at kvinnens egentlige oppgave er å være oppfrende hustru og mor. For mannens skyld må hun bevare sin ungdom og skjønnhet, osv. Vi ønsker å slåss mot dette. Ukebladet vil legge Kulturfrontens tre hovedparoler til grunn for valg av stoff:

Kamp for folkets kultur.

Forsvar de demokratiske rettighetene.

Kamp mot imperialismen.

– Vil ikke det bety at bladet bare blir lest av de politisk interesserte?

– Vi ønsker å lage et blad for hele folket. Sjølsagt vil det bli vanskelig å konkurrere med de vanlige ukebladene, men vi kan dra nytte av erfaringene fra det svenske bladet »Folket i Bild, Kulturfront», og for ikke å glemme det gamle »Arbeidermagasinet», eller »Magasinet for alle» som det seinere het. Vi vil ikke kopiere noen av disse bladene, men prøve å lære av dem. Magasinet tok opp mange bra saker, men var snilt og tannlaust. Det tok ikke standpunkt til folkets kamper.

MAGASINET
for Alle
Nr. 19
40 ore

– Hva slags stoff kommer bladet til å inneholde? Kommer dere til å legge vekt på å vise hvor ille det kapitalistiske systemet i Norge er?

– Vår oppgave er ikke å hamre inn i huet på folk at Norge er et drittland. Vi vil trekke fram det vi vil forsvare. Men folk må kunne kjenne seg igjen i det som skrives.

Underholdning og avslapping, f.eks. i form av noveller og føljetonger, er også kultur og etter min mening bør slikt stoff få en bred plass.

Vi kommer dessuten til å satse på en del reportasjer. I prøvenummeret har vi planlagt

reportasje fra to Nei-kommuner.

Sjølsagt kommer vi også til å ha faste spalter som for eksempel matspalte og popspalte.

– Ifølge VG vil dette bladet bli et nytt »underbruk av SUF»?

– VG prater tull. Sjølsagt er marxist-leninistene med i Kulturfronten. Vi er nemlig enig i parolene som er stilt. Men vi satser på å gjøre fronten så bred som mulig – det vil også gjelde for ukebladet. Fascistiske, rasistiske eller imperialistiske saker vil ikke bli trykt, men ellers er vi åpne og takknemlige for bidrag.

To romaner om sosialismen

Forlaget Oktober har gitt ut sin første roman: Hvordan stålet ble herdet av Ostrovskij. Tidligere har Oktober gitt ut en masse politiske hefter samt to bøker (Mao Tsetung: Skrifter i utvalg og Dimitrov: Om enhetsfrontens og folkefrontens problemer) og ei plate (Slutt opp, kamerat).

Forlagssjef, Helge Øgrim, hvordan er den nye boka?

Hvordan stålet ble herdet er noe av det beste som er laga i Sovjet av skjønnlitteratur. Den er blant annet bestselger i Nord-Vietnam og Albania. Boka dreier seg om tida omkring revolusjonen i Russland. Mye av den bra sosialistiske litteraturen som finnes mangler spenning på det ytre plan – noe som spesielt er viktig for ungdommen. Hjelper ikke om innholdet er aldri så bra hvis formen er kjedelig – da er det ingen som gidder å lese den. Westerns selger fordi de er godt

skrevet og spennende.

»Stålet» stiller dette kravet om spenning samtidig som en lærer en masse av boka. Den forteller om hva sosialismen og revolusjonen er. Den skildrer en helt i kamp. En helt som slåss sammen med folket for folkets sak – i motsetning til Morgan Kane f. eks.

Har Oktober planer om å gi ut flere romaner?

Bryllupet – en albansk roman – er den neste som kommer. Den handler om ting som skjer rundt et bryllup i Albania i 1967. Ei jente fra fjellene gifter seg med en ung bygningsarbeider. Fjellområdene i Albania er svært tilbakeleggende, mange gamle skikker som barneforlovelser, blodhevn o.l. er ennå til hinder for den sosialistiske utviklingen. Boka tar opp en del av dette.

Er denne boka også spennende?

Jeg synes den først og fremst er

morsom. Boka er skrevet under Revolusjoneringskampanjen i Albania og er et kostelig harselas med byråkratiet.

Det mest interessante ved boka synes jeg er forholda omkring undertrykkelsen av jenter og kampen mot fordommer.

To romaner på kort tid, betyr det at dere kommer til å legge stor vekt på å utgi skjønnlitteratur på Oktober nå?

Hovedvekta vår kommer fremdeles til å ligge på politisk-ideologiske hefter, men vi har planer om flere romaner. Vi håper blant annet at vi kan gi ut to skjønnlitterære saker fra gamle Falken forlag.

Ellers vil jeg oppfordre folk til å prøve å orientere seg på bibliotekene, det finnes en god del bra skjønnlitteratur der, blant annet eldre russiske bøker (finnes ofte på Falken forlag). Vil anbefale en forfatter som Fadejev eller også dansken Martin Andersen-Nexø som har skrevet noen bra bøker.

Fler og fler går til Oktober!

Moss: Gudesgate 8
Oslo: Teatergata 13
Toftesgata 68
Bergen: Nygårdsgaten 45
Trondheim: Innherredsveien 23

NEI OG NEI
FOR NOEN
SØRGELIGE
REGN-
SKAP...

Klassekampen ukeavis fra januar!

Spesialtilbud for alle:

Desembernummeret og de tre første månedene i 1973 for kr. 15.-

Ordinære abonnementspriser:

1/1 år	1/2 år	3 mnd.
kr. 60.-	kr. 35.-	kr. 18.-

Lossalg kr. 1.50

Spesialtilbud for ungdoms- og yrkesskoleelever, gymnasiaster, soldater, arbeidsløs ungdom og pensjonister:

1/2 år	3 mnd.
kr. 25.-	kr. 13.-

Tegn abonnement sjøl!

Verv andre til å gjøre det samme!

La et abonnement på *Klassekampen* være gaven du sender til en god venn til jul eller nyttår!

støtt Klassekampen!

Klassekampen, Boks 6179, Etterstad Oslo 6, Postgirokonto 20 66 99.

Oktober

Oktober, Boks 8379,
Hammersborg, Oslo 1.

film

Gudfaren er lansert som »storfilm», den skal trekke ut folk som ellers aldri går på kino. Filmselskapet Paramount har produsert og distribuerer filmen, og de har sikret seg at 85 % av inntektene går rett i deres kasse.

Det sies at mafiaen først prøvde å stoppe filmen, men at de så valgte å støtte den. Dette høres ikke utrolig ut. Før eller siden måtte det komme en film om mafiaen, og da kan vi tenke oss i hovedsak to måter å lage den på. Det ene er å vise mafiaen nedenfra, vise narkotikavrakene, de prostituerte, alkoholikerne, alle de som må skaffe mafiaens rikdommer til veie.

Eller en kunne lage en film som Gudfaren. Den viser en mafiafamilies liv og deres stridigheter med de andre mafiafamilieene – fem i alt. Vi treffer bare toppene i mafiaen. Vi får ikke en gang et glimt av hvor mafiaen skaffer seg penger, hvem de undertrykker og utbytter. Derfor blir vi sittende igjen med et inntrykk av at mafiaen »er mennesker tross alt». Hva gjør det om de dreper mordere? Gudfaren sjøl blir framstilt som godslig og snill innerst inne – leker med barnebarnet sitt, har ikke lyst til å ha med narkotikaomsetning å gjøre osv. Vi får aldri se noen av de millionene av mennesker som er blitt odelagt av mafiaen.

Filmen viser klart at mafiaen har kontroll over både politi og politikere, men vi får aldri se hva de bruker denne kontrollen til – uten i kampen mot de andre familieene.

Filmen er dyktig laget. Den er spennende og, selv om den er lang, klarer den å holde på

publikum.

Etter filmen sitter en igjen med et bedre inntrykk av mafiaen enn det den hadde gjort seg opp på forhånd. Den amerikanske filmindustrien tjener grovt på å forherlige noen av de mest blodbestenkte bandittene i USA.

På FN-dagen den 24. oktober ble Bangladesh-filmen vist for første gang i Norge. Den er et opptak fra konserten som ble holdt i fjor til inntekt for flyktningene. George Harrison leda konserten og med seg hadde han en masse kjente folk som f.eks. Bob Dylan, Ringo, Billy Preston, Eric Clapton og Ravi Shankar. Alle spilte gratis og konserten ga et overskudd på ca. 1,7 millioner kroner.

Filmen åpna med noen korte kutt som viste noden i Bangladesh, før Ravi Shankar, som leda den indiske avdelinga av konserten, slapp til. »Vi driver ikke med politikk», sa han på scenen i New York, mens indiske soldater marsjerte inn i Bangladesh!

Etter denne seksjonen kom storbandet som var satt sammen av alle andre musikere og spilte

låter som »My sweet lord» osv. Kjent musikk, men låter som ikke hadde noe som helst med situasjonen i Bangladesh å gjøre. Den eneste visa i den delen av konserten som hadde noe særlig med situasjonen her nede på jorda å gjøre var Ringos »It don't come easy», ellers var det mest diverse hyldningssanger til Gud og en del mer private kjærlighetssanger fra George Harrison.

Direkte råttent ble det da Billy Preston rocket i vei med »That's the way god planned it, that's the way god want it to be». (Det er sånn Gud vil ha det). I en veldedighetskonsert for folk som lider under sult og krig kunne de godt ha kuttet akkurat den visa i alle fall, men det sier jo allikevel en del om holdninga til å løse problemer.

Bob Dylan var et lyspunkt, både musikalsk og

tekstmessig. En del av de eldre låtene hans viser jo virkelig solidaritet med verdens undertrykte folk.

George Harrisons Bangladesh-verse kom som ekstranummer til slutt.

Noe av musikken var altså OK å høre på, men mye av det er jo døgnfluer, viser som er populære en kort tid og som fort glemmes. Det er ikke alltid så lett å forstå engelske tekster når du bare hører dem sunget en gang, men prøv å hør etter litt. Ravi Shankars ord om at »Vi driver ikke politikk» blir i alle fall slått til jorda da, det er mye politikk i filmen, og mest reaksjonær politikk.

Blå tråd gjennom OL

Formannen i den norske olympiakomiteen, Arne B. Mollén, uttalte etter OL i Munchen at idrett og politikk ikke var blandet sammen under OL. Det hadde riktignok vært en del politikk knyttet til OLs omgivelser, men det var onde mennesker som sto bak. Spesielt de nye afrikanske statene burde skamme seg, de hadde jo OL å takke for alt sitt idrettslige samkvem. Med det gulpet Mollén tydelig opp sine sure meninger om boikotten av Rhodesia, som andre afrikanske land gikk i spissen for.

Stygge kontraster florerte under OL, og her var det CIO (Den internasjonale olympiske komite) og vest-tyske arrangører, som sto for reint politiske avgjørelser.

1) De to amerikanske 400-meterløperne som demonstrerte sin forakt for »The Star-Sprangled Banner» og den hvite overklassen i USA, ble utelukket fra OL for livstid, hilsen CIO. Samme gjaldt Pakistans landhockey-lag på 11 mann. De var opprørte og krakilske og anklaget dommerne i finalekampen mot Vest-Tyskland for å ha vært partiske. (Ikke så uforståelig forresten, etter å ha sett det sjåvinistiske hjemmepublikumets innflytelse på dommerne både i boksing, håndball og andre grener). Pakistannerne snudde seg bort fra det vest-tyske flagget under avspillinga av »Deutschland, Deutschland». På ny utelukkelse fra OL.

Den norske OL-komiteens formann, Arne B. Mollén

Andre som demonstrerte fikk ikke bannlysning fra CIO. USAs basketballag, som tapte for første gang siden 1936, møtte ikke fram til medaljeutdelinga. Sovjet, som tok gull, og Cuba, som tok bronse, ble stående alene. Basketball-laget til USA reknes som »offisiell representant for sitt land». Svømmeren Mark Spitz, som viftet med joggesko med tydelig firmamerke fra seierspallen, og en av hans lagkamerater som skar grimaser og tygde tyggegummi fra bronseplass fikk heller ikke en gang tilsnakk. Dave Wottle, som vant 800-meteren, stod med »yankee-lua» på seg under nasjonalsangen, men fikk ingen represalier.

2) Ho Jung-li fra Nord-Korea, som vant frigeværskyting, sa etterpå at han hadde fått inspirasjon fra Kim Il-sung. Nord-Koreas stats-overhode hadde bedt ham skyte som om det var fiender han hadde foran seg. Gull-vinneren ble straks innkalt til forhør, og laglederne hans måtte beklage uttalelsen. Ellers ville Ho Jung-li bli disket fordi han hadde vist at idretten kunne ha betydning for verdens undertrykte folk.

Josef Neckermann som tok gull i dressurridning og er millionær med en stor varehuskjede i Vest-Tyskland, ble ikke truet med diskvalifikasjon. I en innsamlingskampanje for vest-tyske idrettsfolks OL-forberedelser hadde han kjørt på at hans landsmenn måtte hjelpes mot »roboter fra Øst-Tyskland og selvmordere fra Asia».

Den blå tråden som går gjennom disse avgjørelsene er ei ensretta høyrelinje. Dette er CIOs stempel på de olympiske lekene, og på stempelet står det: »Storkapitalens upolitiske idrett».

SKAL AUF SKIFTES UT?

Intervju med formann i AUF, Bjørn Tore Godal

For tre uker siden arrangerte Arbeiderpartiet en konferanse om idrett. Konferansen ble ledet av Bratteli, Bjartmar Gjerde, Ronald Bye og Tor Aspengren. Hvorfor mener du at de satsar så sterkt på idrettssektoren nå?

Arbeiderpartiet har arrangert en rekke sektor-konferanser om f. eks. kulturpolitikk, forskingspolitikk osv. Jeg går utifra at dette var en del i denne serien.

Dessuten har Arbeiderpartiet, LO og AUF tradisjonelt hatt et engasjement i idrettspolitikken, det har kanskje blitt mindre iøynefallende i det siste, noe jeg mener den ikke burde være. Idrett er politikk.

En deltaker fra et idrettsforbund sa fra talerstolen at han håpet at den konferansen ikke hadde kommet i stand bare fordi Arbeiderpartiet nå ikke lenger kunne stole på AUF. Med andre ord: At de av den grunn var ute etter å sikre seg kontakt med ungdommen gjennom idretten. Dette ble ikke motsagt. Hva legger du i det?

Dette var en meget perifer uttalelse. Jeg har ikke sett konferansen i dette perspektiv. AUF var representert med flere folk på denne konferansen.

Er Bratteli og Aspengrens politikk en belastning for AUF når dere skal arbeide blant ungdommen?

Vi er lite interessert i å personifisere politikken. Ny politisk erkjennelse må tvinge seg fram som resultat av en sosial prosess. I EEC-saken har vi et godt inntrykk av at vi har oppslutning for vår linje i ungdommen.

Noe du ellers vil si til Røde Gardes lesere?

Det er en tendens til å betrakte EEC-kampen som sluttført. Det er riktig i den forstand at medlemskap ikke vil bli tatt opp med det første. Men alle de kreftene blant kapitalistene som var for, slåss fortsatt. Avvisningen av medlemskap er bare en foreløpig seier, som må videreføres!

Vi i AUF mener at dette best kan utvikles i samarbeid med dem som alltid har vært grunnpillarene i arbeiderbevegelsen: Lønnsarbeiderne, småbrukerne og ungdommen. Fortsatte framstøt kan bare tilbakevises ved en sosialisering av alle de sentrale felter i det økonomiske liv. Dette er også AUFs linje framover.

Er erfaringene fra EEC-kampen gjør at vi ser positivt på mulighetene for å utvikle samarbeidet med den øvrige arbeiderbevegelsen på

grunnplanet i fagforeninger og partiavdelinger.

Vi tror framfor alt ikke at arbeiderbevegelsen er tjent med økt splittelse i den nåværende situasjon. Selv om det nok er krefter som gjerne vil det i forbindelse med stortingsvalget.

Du sier at medlemskap ikke vil bli tatt opp igjen med det første. Kjemper ikke de reaksjonære for fullt medlemskap fortsatt?

Jo, slike som Unge Høyre og Ingvaldsen på Stortinget vil kjøre på medlemskap uopphørlig. Men det er ikke sannsynlig at verken LO eller Arbeiderpartiet kan ta opp spørsmålet om fullt medlemskap igjen med det første. Politisk sett er det en umulighet.

Røde Garde

Avisa til SUF(ml)

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks 6179 ETTERSTAD, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

Den organiserte idretten har med få unntak eksistert som en massebevegelse de siste 100–200 år av menneskenes historie. Idretten kom først i byene, i de store industrisentrene. Arbeidet ble mer og mer delt opp – noen jobba i fabrikk, andre satt på kontor og andre drev med handel. Folk fikk et behov for å bruke kroppen sin mer allsidig, de begynte med idrett.

Til Norge kom den organiserte idretten på midten av 1800-tallet. Det var skytteridretten som fikk størst oppslutning den første tiden, men folk drev også med ski- og skøyteidrett. Noen massebevegelse ble det ikke de første ti-årene, den kom først med storindustrien etter 1900. Tidligere hadde den mest vært for overklassen.

IDRETTSFOLK MOT SVENSKEKONGEN

Den første landsomfattende idrettsorganisasjonen i Norge ble kalt «Centralforeningen for utbredelse av Legemsøvelser og Vaabenbruk», og ble stiftet i 1861. Det viktigste for foreningen var skyttersaken, men den drev også med ski, skøyter og roing. Formålet med idretten var klart politisk. Mottoet for foreningen var «Værg dit land». Idretten skulle tjene landets forsvar.

Omkring 1880 fikk skytterlagene en veldig oppslutning. Bondene, småborgerskapet i byene og arbeiderne ville ikke at svenskekongen skulle ha det meste å si i Norge. Med partiet Venstre i spissen krevde de at politikken for Norge skulle bestemmes i Norge, gjennom Stortinget. Centralforeningens ledelse var dominert av kongetro høyrefolk og reaksjonære offiserer. Derfor var den naturlig nok redd for en væpning av folket. Deres politikk var at det skulle lånes ut våpen fra skytterlagene. Skytterne krevde å få egne rifler, de krevde folkevæpning og mindre avhengighet av svenskekongen. Derfor ble Centralforeningen splittet og «Folkebevæpnings-samlagene» brøt ut. Denne nye skytterforeningen ble det viktigste våpenet for å gjennomføre at Stortinget skulle bestemme den norske politikken (den borgerlige revolusjonen). Den fikk også stor betydning for løsrivelsen fra Sverige i 1905.

ARBEIDERNES IDRETTSFORBUND

I 1924 ble Arbeidernes Idrettsforbund dannet. Arbeiderne fant seg ikke lenger i at den reaksjonære ledelsen i den borgerlige idrettsbevegelsen brukte «sine» idrettsorganisasjoner til å verve streikebrytere og holde sin beskyttende hånd over streikebryterne. Da hjalp det ikke å si at idretten var «upolitisk», som ledelsen sa den var. Praksisen viste at idretten ble brukt for å tjene borgerskapet mot arbeiderklassens streike-

kamper. Derfor ble AIF bygd opp for å tjene arbeiderklassens interesser.

Men også i arbeideridretten hadde borgerskapet sine folk. Med Trygve Lie (seinere generalsekretær i FN og medlem av diverse sosialdemokratiske regjeringer) og Rolf Hofmo (sosialdemokrat og mangeårig formann i AP) i spissen jobbet de iherdig for å gjøre arbeideridretten ufarlig og legge den under det borgerlige idrettsforbundet. Kommunistene kjempet imot, men like før krigen brøt ut i 1940 ble det innledet forhandlinger om samling.

Forhandlingene ble avbrutt av den tyske invasjonen og derfor ble forræderiet fullført først i 1946.

KAMPEN MOT
TYSK IMPERIALISME 1940–45

Idrettsungdommen var blant de aller første til å ta opp kampen mot tyskerne i 1940. Tyskerne forsøkte med en gang å få kontrollen over idrettsorganisasjonene for å bruke dem i sin interesse. I protest mot dette kom idrettsstreiken – så godt som all idrettsungdom (og

publikum) holdt seg borte fra nazi-stevnene som var de eneste lovlige fra 1940 til 1945. Denne streiken varte hele krigen. Også i den militære motstanden var idrettsungdommen aktiv. Sjelden var det ikke at idrettslaget ble omgjort til militær motstandsgruppe.

»UPOLITISK» IDRETT OG SOSIALDEMOKRATISKE FORRÆDERE

I 1946 ble arbeidernes Idrettsforbund og Landsforbundet samlet under Norges Idrettsforbund. Det nye idrettsforbundet skulle vær «upolitisk» og «politisk nøytralt» het det. I 1933 skrev Rolf Hofmo: «den borgerlige idretts rolle i klassekampen er å nøytralisere dem (arbei-

historie

derne), trekke dem bort fra den aktive deltakelse i kampen for en endring av samfunnsforholdene.» Den samme Rolf Hofmo var den som gikk i spissen for å legge AIF under det «upolitiske» borgerlige idrettsforbundet. Til takk fikk han kontorsjefstillingen i Statens Ungdoms- og Idrettskontor.

I de siste 20 åra har det vært relativt stille blant idrettsungdommen. Borgerskapet og sosialdemokratiske ledere har til en viss grad klart å «trekke dem bort fra den aktive deltagelsen i kampen for en endring av samfunnsforholdene». Men helt rolig har det ikke vært: Idrettsfolk har aktivt tatt del i kampen for boikott av Sor-Afrika, Rhodesia og EM i Hellas mot den borgerlige idrettsledelsen. Mange av dem har deltatt aktivt i kampen mot EEC, både utenfor og i idrettsbevegelsen. Et eksempel blant mange er anti-EEC-aksjonen i Holmenkollstafetten. Da løp mange av loperne med «Nei til EEC» på brystet. Arrangørene brukte politiet mot dem og hylekoret satte i gang med: «Upolitisk idrett!»

Idrettsledelsen er også upolitisk heter det. Men hvis vi går den litt nærmere etter i sømme finner vi fort ut noe annet. I styret i Norges Idrettsforbund (11 mann i alt) sitter bl. a. to tidligere stortingsmenn for Høyre, en oberst, en storkapitalist og en direktør. Og det er ikke noe nytt: rikfolk, høyere militære og Høyre-folk har alltid hatt kontrollen over idretten (unntatt AIF). De har også lange tradisjoner med prat om «upolitisk» idrett. Da de støtta svenskekongen mot det norske folket var det upolitisk. Det var upolitisk å verve streikebrytere og beskytte dem. I dag er det upolitisk å sette inn politi mot EEC-motstandere. Kort sagt: «Upolitisk» idrett betyr for idrettsledelsen å støtte maktthaverne til enhver tid.